

RABO . het bankverhaal Geschreven door hans de hamer.

Intro song

De dokter

De dokter VS de vrouw

De man

De dokter

Extro song.

Intro song:Het decor (voetbal, het bankstel van de foto wordt klaargezet.)

De dokter.

Ergens in een welvarend plaatsje is al jaren een goede dokter gevestigd met een bloeiende praktijk.

En het gaat hem lekker, getrouwd, 2 gezonde kinderen (maar hoe kan het ook anders, iedereen profiteert van de kostwinners kennis, of je moet begrafenis ondernemer zijn... Toch het dochtertje van mijn tandarts zei op het school plein dat ze al weken kiespijn had en die man was na een maand zijn klanten kwijt. Of nog leuker, de hypotheekadviseur die zijn huis uitgezet wordt of een slager die veganist blijkt te zijn.) De dokter heeft een flinke Volvo voor de familie en een kleine Porche voor de weekend diensten (met die nieuwe tarieven kon dat er nu wel vanaf), een groot huis met een

Nog grotere overwaarde, geen pl, hyp of kob, kortom iemand waar jullie geen ruk aan verdienen.

En iedere dag heeft de goede dokter zijn spreekuur en luistert naar de problemen van een ander. Zo was het ook die dag dat de vrouw binnenkwam.

De dokter typt haar naam in de computer, O, ziekenfonds, schiet door zijn hoofd, de kleurenfolder van de nieuwe cabrio terug in zijn la stoppend. Hij betrapt zich er steeds op, natuurlijk, het is hartstikke fout, maar onbewust speelt de hokjes cultuur toch een rol, zoals bij zovelen. Bijvoorbeeld: ik had een afspraak met het MT. Nu straal ik armoede uit, er staat proletariër op mijn voorhoofd getatoeëerd, zo erg is het, dus ik dacht, laat dat bos pak maar hangen en ik ga lekker op de motor, mijn "never mind"jas aan mijn "ik rem alleen voor dieren" T-shirt er onder, zonnebril op, afijn net Arnold Schwarzenegger in het klein..

Dus ik sta aan die balie en zeg: ik zoek mevrouw padmos.

Dat meisje verschiet van kleur, slikt een keer en zegt met een zacht stemmetje: maar dat is onze directeur.....

hokje Hells angel, maar dat ben ik niet- hokje Directeur, zij wel. Hokjes. En dat terwijl ik geruchten hoor dat de directeur ook wel eens born to be wild is, jaaaaaaaaa, want ze is gek op watersport, en ze is vroeger wel eens gespot op een verbouwde reddingsboot.....de.....

En dat heb je ook nog eens het hokje Domme zierikzeese koe. Maar goed, kon dat kind niets aan doen, want misschien was ze voor dit soort situaties niet goed opgeleid, en wie moet je de schuld dan geven.

De goede dokter observeert de vrouw, Zo slecht ziet ze er niet uit, denkt hij, ze ziet er helemaal niet slecht uit, want ook een arts is maar een man (of vrouw, maar laten we het vanavond niet te moeilijk maken.

En de vrouw verteld: Dokter, ik trek het niet meer...

Hoezo? Is het standaard antwoord.

Vroeger had ik een turbulent leven, nu ben ik het hele leven aan het wachten, en dat wil ik niet meer. S' ochtends wacht ik tot ik op moet staan, dan wacht ik tot de kinderen weg zijn, dan wacht ik met het huishouden om niet te lang te hoeven wachten tot ze weer uit school

komen. Dan wacht ik weer tot de middag pauze voorbij is en dan wacht ik bij de parkeerplaats, de supermarkt, de uitrijstrook en eindelijk thuis wacht ik weer tot de kinderen thuiskomen, Dan wacht ik met het avondeten, want mijn man komt iets later thuis, daarna wachten we op gtst, de film, hart van Nederland, en eenmaal in bed wacht ik tot ik ga slapen, en dokter, is slapen niets anders dan wachten tot je wakker wordt. ?!

Nou, dacht de dokter, dat redt ik niet in 10 minuten. En in gedachten ging hij weer bij zich zelf op consult. Dat deed hij wel vaker, want welke patiënt wou nou horen dat het met de dokter niet goed ging, soms zelfs voor de spiegel stond hij daar, pratend tegen zichzelf.

Net als in die heineken reclame waar die opgepompte homo toch wanhopig op jacht is naar een bloedmooi meisje, en zegt: je ziet er strak uit, lonny. Ja, ik kan dat niet zo goed, ik mis een paar kilo, of het zit verkeerd, maar je snapt het wel. Laatst ook meegemaakt:, ik belde de directeur van de pontes, hier in Zierikzee want de leerlingen worden nu gewoon inelkaar geslagen, ja, heel gewoon, en ik zeg tegen haar: hoe is het met u? Zegt zij, dat vraagt bijna niemand. 1100 man daar en mniemand vraagt hoe het met haar is....dat is toch zielig?

Trouwens, over reclame gesproken: eerst waren alle vrouwen blij dat ze en masse aan het lekken waren geslagen ja, want voor elk druppeltje was wel een dependluier, nu worden we door postkrediet en consorten, die eigenlijk 1 bedrijf blijken te zijn, volgeduwd met geleend geld. En hoe doen we dat? We nemen een paar ontslagen nieuwslezers, en een gesjeesde acteur, en die laten we zo'n onzinverhaal vertellen dat de doelgroep, iedereen die wel alles wil hebben, maar er niets voor wil doen, het nog geloofd ook. Kredietcriminelen zijn het, en een succes dat ze hebben, dat wil je niet weten. En wat doen jullie??

Jullie laten een foto zien van een man in een te groot confectiepak met naast hem een vrouw in duivelandse klederdracht met de opmerking dat dit de toekomst van de RABO is.

Of je ziet een man en een vrouw 2 stoelen die niet compleet zijn aan elkaar schuiven, dan lijkt het net een bank en heb je tenminste nog wat, alleen je doet er niks mee, het zit in het midden helemaal niet lekker. Jullie zijn dus geen bank, jullie zijn 2 kapotte stoelen.

Maar, vroeg de dokter, eh, mevrouw Wisse Smit, waar wacht u dan op?

Op anderen die voor gaan, zei Mabel.

Maar waar gaat u voor?

Eehhhhhhhh Ik ga nooit voor, en u?

De dokter schrok, iemand vroeg hoe het met hem ging en raakte hem op zijn kwetsbaarste punt. En in zijn hoofd zag hij de omgekeerde wereld, HIJ was de patiënt, alleen de tekst was hetzelfde. Vroeger ging hij voor een ideaal, maar ergens wist hij niet meer welke.

Hij probeerde zich te redden met: hoe is het met uw man?

Die is al een poosje thuis. Hij heeft een beetje rottijd achter de rug.

De strafs chop.....

DE MAN: zit op de bank.

Ik ben niet ziek, ik sta altijd verkeerd. Ja, dat klinkt vreemd, maar dat is zo. Dat begon vroeger al. Bij de F-jes was ik keeper, nou, dat heeft niet lang geduurd. Ik was alleen maar populair bij de tegenstander, Die waren altijd aardig tegen mij, en ik mocht delen in hun feestvreugde als het weer eens 24-1 was geworden. Toen de trainer al 4 weken mij niet belde hoe laat we speelden, wist ik genoeg. Ik dacht: Ik ga naar die tegenstander want die zijn wel leuk. Dus ik vraag aan hun: Mag ik bij jullie komen keepen? Nou dan leer je je vrienden kennen. Weer geen telefoontje.

Ik dacht teamsport is niks, ik ga op tennis, en na 6 lessen zei de tennisleraar dat ik het wel alleen af kon. Ik trots joh. Tot mijn eerste wedstrijd. Toen het publiek uitgelachen was, schoot

nog even door mijn hoofd dat ik misschien een komisch talent had, totdat de winnaar voorbij liep en er voor hem geapplaudisseerd werd. Jankend kwam ik thuis. Opgewacht door mijn moeder, die was niet mee, ze zag de bui al hangen. En mijn vader zei altijd: ik kom pas kijken in de finale". Die wist het dus ook.

Door de dokter werd ik getest. Je hebt last van je motoriek, was de diagnose.

Mijn watte??

JA, zei de dokter, je linker hersenen vertellen niet goed wat je rechter been moet doen, en je rechter hersenen vertellen niet wat je linker been moet doen.

Het beste is gewoon goed nadenken voor elke actie, dan went het vanzelf.

Mijn moeder janken: word Friso ooit nog beter dokter? In mijn hoofd zag ik Mieke Telkamp al bij mijn kist zingen zeg. O nee, tegenwoordig is het Guns And Roses, ja Guns and roses staat op nummer 1 in de uitvaart top 10. Dit verzin je niet!!!! Je bent dood, en dan laat je 150 decibel hardrock over de rouwenden komen. En waarom staan ze op nummer 1? Omdat de overledenen in hun leven geen geluid wilden maken. Ssssssssstttttt wacht maar tot ik dood ben.....

Ik zeg, Majesteit, alleen ma mocht nooit, maak je niet druk, ik blijf gewoon stilstaan. En zo ging mijn leven verder en slaagde voor elk school diploma, tenminste de theorie.

En door mijn bewegingsloze vakkenpakket kwam ik bij de bank terecht.

En ik had het naar mijn zin daar, geweldig was het. Midden in de stad in een prachtig kantoor, met toffe collega's die allemaal, ik weet het zeker, allemaal dezelfde afwijking hadden als ik.

En met 1 collega kon ik het fantastisch vinden. Ze was mooi, vrolijk, leuk, behulpzaam meelevend, begripvol, en je kon er uren mee lachen. Een ideale collega echt TOP>

Een fantastisch mens, waar je alles voor over hebt. Geweldig gewoon.

En dan kom je thuis, en zonder oogcontact zegt je vrouw, ik zat al op je te wachten.....

Nu kan ik veel hebben hoor, maar als ik dat woord hoor word ik gek!!! En als ik gek word sla ik dicht, dat heeft me trouwens mijn toekomst verpest, en zwiingend zitten we aan de borrel voor het eten, we eten zonder wat te zeggen, en dan komt gelukkig GTST, de film, en hart van Nederland, zodat we geen woord hoeven te wisselen.

DE volgende dag weer vrolijk naar mijn werk.

En het was weer geweldig op kantoor, Mijn collega was ook weer helemaal op dreef, en gelachen dat we hebben, en soms tijdens een gesprek vergat ik de omgeving en dacht dat we totaal ergens anders waren, aan haar ogen zag ik dat ze dezelfde dagdroom had.

Maar ook het werk moest gebeuren en ik moest naar beneden, ik ga wel even mee, zei mijn collega, en omdat ik toch een kleine handicap heb namen we de lift.

Ik weet niet of u de lift kent op Havenpark 23 maar dat is nu niet meteen de plaats om afstandelijk te doen... Maar toch stond een ieder geleund tegen een andere wand.

Beneden aangekomen wou de deur niet automatisch open dus ik wil een stap naar voren doen om de knop met mijn rechterhand in te drukken. Maar totaal onwillekeurig gaat mijn linkerhand naar voren en dus om haar middel en mijn linkerbeen doet een stap zodat zij zijdelings tussen mijn benen staat..... De deur gaat nu wel open en wie staat daar? De directeur!

En vertel dan maar eens dat je motorisch gestoord bent.

Maar iedereen zweeg, en ik hoopte dat dat ook zo bleef.

Alleen ik had buiten de digitale snelweg gerekend. Binnen 48 seconden wisten ze zelfs in Bru wat er gebeurd was. Dat hele kleine onschuldige vonkje tussen twee collega's ontstak een beerput vol benzine die onuitputtelijk bleef branden.

Nu zit ik al een week thuis, mijn vrouw moest naar de dokter, dus ik dacht ik ga maar even mee, in de wachtkamer liggen toch andere tijdschriften dan bij ons.....

DE dokter.

De dokter zag de vrouw wel praten, maar hoorde haar niet, hij luisterde naar zijn eigen verhaal, naar zijn eigen verleden: zijn moeilijke studententijd, omdat hij als enigste wel gemotiveerd was om te leren, de eed die hij aflegde om de mensheid te helpen, en daar zat hij nu, en echt hij had alles, hij wist niet meer hoe hij zijn geld moest weg consumeren, daar zat hij nu te wachten..... tot de vrouw met haar verhaal klaar was en zei, is uw man er ook? Ja, die zit te lezen in wachtkamer.

De dokter haalde de man en liet de man in zijn stoel zitten. Hij keek naar het plaatje van het echtpaar aan zijn bureau en zei:

Hoe durven jullie met problemen te komen die je zelf niet wil aanpakken of zelfs misbruikt om ergens onderuit te komen! Je moet eerlijk tegen elkaar zijn!!

Dat heb ik vaker gehoord, zei friso

Het is allemaal mijn schuld, zei Mabel, omdat ze dat gewend waste zeggen.

Schuld??? Riep de dokter, Schuld, je bent alleen schuldig als je tenminste iets gedaan hebt, jullie hebben niets gedaan, dan ben je niet schuldig, dus kan je je alleen maar schamen!!!!

En de dokter pakte zijn paspoort en een handje vol geld, wat hij had door dronken in elkaar geslagen toeristen contant voor hun behandeling te laten betalen, en verdween en deed de deur op slot, het echtpaar tegenoverelkaar achterlatend. Nu moesten ze wel.. En vanuit hun schaamte begonnen ze te praten, eerst doorelkaar, maar toen begrepen ze ook dat ze naar mekaar moesten luisteren en er ontstond een dialoog, en toen een verstandhouding, en juist op dit moment schijnt het gelukkigste echtpaar van nederland in een praktijk van een huisarts te wonen.

En van de dokter heeft tot de dag van vandaag niemand meer iets gehoord.....

Hoewel,als ik naar beelden kijk uit Irak, Afghanistan, Soedan, dan zie ik wel eens een man met een ruige baard, in een shirt met een rood kruis zich ontfermen over de getroffenenen.

En ondanks al dat leed, al die ellende zie ik in zijn ogen een tevreden mens.

Extro song (decor afbreken licht uit.)